1893—1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 157. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 25-го СЕРПНЯ (AUGUST) 1973 No. 157. VOL. LXXX.

ПОМЕР СТЕПАН СПРИНСЬКИЙ — ГОЛ. СЕКРЕТАР „ПРОВИДІННЯ", СЕКРЕТАР ЕКЗЕКУТИВИ УККА І ГОЛОВА „САМОПОМОЧІ"

Філядельфія. — В середу 22 серпня ц. р. тут помер на 61 році життя після довгої й важкої недуги дир. Степан Спринський, кооперативний і громадський діяч, головний секретар Союзу Українців Католиків „Провидіння", секретар Екзекутиви УККА та голова Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч" Народжений 8 червня 1912 року в селі Сторонна, Дрогобицького повіту в Західній Україні, сл. п. Степан Спринський, після закінчення гімназії поступив на богословські студії в Перемишлі і закінчивши їх почав працювати в українській кооперації. В час 2-ої світової війни працював на становищі голови Повітового Союзу Кооператив у Самборі й еміґрувавши на Захід, продовжував працю в українській кооперації під проводом кол. президента Ревізійного Союзу Українських Кооператив Ю. Павликовського. Переїхавши до ЗСА 1949 р. Крім заробіткової праці включився в життя української громади і вже в 1953-му році був обраний на пост головного секретаря Союзу Українців Католиків „Провидіння", який займав до кінця своїх днів. Водночас, увійшов, як представник „Провидіння" до Екзекутиви УККА і був обраний на її секретаря. З 1968 очолив, як голова Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч". Покійний осиротив дружину Теодору і доньку Мирославу з чоловіком та дітьми Лідою і Степаном. Панахида по сл. п. Степанові Спринському буде відправлена в неділю 26-го

Сл. п. директор Степан Спринський

серпня ц. р. о год. 7-ій вечора у великій залі Горожанського Клюбу при 849 вулиці Норт Френклін. Похорон відбудеться в понеділок, 27-го серпня о год. 9:30 з Горожанського Клюбу до катедри Непорочного Зачаття і опісля на український католицький цвинтар у Факс Чейсі біля Філядельфії. Смерть бл. п. Степана Спринського відданого і заслуженого та провідного народного працівника викликала глибокий жаль в громаді та щирі співчуття його родині й установам в яких і для яких Покійний віддав своє знання, свою енерґію і свої сили до кінця свого життя. Покійний був довголітнім членом Українського Народного Союзу спочатку у Відділі 194-му і згодом у 375.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

СУДДЯ ВАШИНҐТОНСЬКОГО СУДУ ДЖОН СІРІКА, вислухавши в середу, 22-го серпня, арґументи спеціяльного прокуратора Арчиболда Кокса та адвоката Білого Дому Чарльса Райта, заявив, що до тижня видасть своє рішення в справі магнетофонних записів президента Ніксона. Прокуратор Кокс вніс клопотання до суду з метою змусити Президента передати йому ці записи, бо на думку Кокса, вони є конечними для розгляду кримінальних аспектів Вотерґейтської афери. Натомість адвокати Білого Дому твердять, що Президент не може цього зробити з конституційних причин. Політичні коментатори твердять, що після рішення судді Сіріки, справа піде до апеляційного суду, а потім до Найвищого Суду ЗСА. Під час пресової конференції 22-го серпня ц. р. президент Ніксон заявив, що в справі магнетофонних записів він підчиниться „дефінітивному рішенні" Найвищого Суду.

В НЮЙОРКСЬКІЙ МЕТРОПОЛІТАЛЬНІЙ ОКРУЗІ минулого тижня знизилися ціни на харчові продукти. Це було перше обниження в цінах від 18-го липня ц. р., коли закінчилося „замороження" цін на всі харчові продукти, крім волового м'яса. Минулого тижня кошти прохарчування пересічної родини виносили на 0.9 відсотка менше ніж тиждень перед тим. Найбільше знизилися ціни на курятину та свинину.

НАСТУПНОГО МІСЯЦЯ АСТРОНАВТИ НА „СКАЙЛЕБІ" робитимуть фотознімки зі західньоафриканських країн Малі та Мавританії, з метою виявлення нових водних ресурсів, бо в цих країнах існує велика посуха. Фотознімки будуть роблені за допомогою велетенських телескопів.

ДЕПАРТАМЕНТ ОБОРОНИ СПОВІСТИВ про пляни закрити велике число військових баз на території Америки та за кордоном. Пентаґон твердить, що такого великого числа баз не потрібно. Деякі можна цілком зліквідувати, а в деяких частинах Америки можна перевести консолідацію кількох баз в одну. Тим способом Департамент оборони плянує зменшити свої видатки. Існує можливість, що буде закрита армійська база в Форт Дикс, Ню Джерзі.

У П'ЯТЬОХ ЗАХІДНІХ СТЕЙТАХ ЗСА та в одній з провінцій Канади, Бритійській Колюмбії, поширилися пожежі лісів. Пожежі вже винищили коло 200 000 акрів лісу й існує можливість, що згорить ще більше, бо в західніх частинах Америки й Канади тепер існує велика посуха. Пожежі поширені в таких стейтах: Каліфорнія, Ореґон, Вашинґтон, Айдаго та Монтана.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ УРЯД СХВАЛИВ ПРОГРАМУ купівлі землі публічним і приватним чинникам на окупованих арабських територіях після війни з арабськими державами. Нова програма, яка має увійти в життя після виборів до парляменту 29 жовтня ц. р., передбачає розбудову ізраїльських поселень на арабській території, а також управнює купівлю землі для потреб цих поселень та промислової розбудови окупованих теренів. Головним промотором цієї програми є ген. Моше Даян.

УРЯД КАМБОДЖІ ЗВЕРНЕТЬСЯ ЗА ДОПОМОГОЮ до Південного В'єтнаму, Тайленду та ЗСА у випадку погіршення військового положення в країні. Під сучасну пору урядові війська ефективно протиставляться наступові комуністів, а в останніх днях нанесли їм поважних втрат, — заявив представникам преси речник уряду. За даними з Ганою, урядові війська в Камбоджі втратили за час від 1-го липня до 15 серпня 36.000 вояків та значну кількість військового виряду.

Генрі Кіссінджер заповідає „відкриту зовнішню політику" та тісну співпрацю з Конґресом

Сан Клементе, Каліфорнія. — Новопризначений державний секретар Генрі Кіссінджер не забарився з досить ґрунтовним з'ясуванням засадничих напрямних своєї зовнішньої політики, а також способів та методів, що їх він думає стосувати на новій посаді. За його словами, американська політика увійшла якраз тепер у другу стадію, яка вимагає інакшого підходу, враховуючи нові потреби і вимоги. „За час першої каденції Президента було зроблено багато важливих, а в деяких випадках і революційних змін" — заявив Кіссінджер на своїй першій пресовій конференції як державний секретар-номінат. „Все це вимагало стосування у значній мірі таємної дипломатії і було здійснюване у відносно обмеженому засягу. Тепер ми найшлися в іншій фазі. Основи, що їх ми поклали, мусять попровадити нас до будівництва більш тривалої структури. Все те, що почалося, є ще в дуже делікатному стані. Якщо завернути думкою, то тільки три роки тому ми мали одночасно кризи в районі Карібських островів, на Близькому Сході і в Берліні. В тому ж самому періоді відносини з нашими традиційними приятелями перейшли велетенські зміни. Що ми повинні намагатися робити тепер, це закріпити все те, що ми розпочали, покласти сильніший наголос на наші відносини з Европою і Японією і завершити за час цієї каденції Президента будівництво структури, яку ми будемо могти передати наступним адміністраціям з пляном, що світ має бути безпечнішим від того, який ми перебрали".

Друга фаза в американській зовнішній політиці за урядування президента Ніксона мала б позначитися, за словами Кіссінджера, „відкритою політикою" в тому сенсі, що у формулюванні та здійснюванні цієї політики від тепер братиме участь набагато ширше коло осіб, а в першій мірі активною мала б бути роля Конґресу. З одного боку, за пляном Кіссінджера, має бути встановлена тісніша співпраця між Державним департаментом і Радою Національної Безпеки, а з другого, — „в процесі інституціоналізування зовнішньої політики треба буде забезпечити активну співучасть Конґресу, коли мова про розпрацьовування, плянування і виконування нашої зовнішньої політики". Один важливий аспект зокрема наголосив у своєму виступі Кіссінджер, а саме необхідність забезпечити те, щоб американська зовнішня політика мала загальнонаціональний характер, а не велася на „партійній базі". Наголошуючи цей аспект, Кіссінджер нагадав приклад зовнішньої політики під керівництвом Стімсона, Джорджа Маршала, Діна Ечісона, Джона Фостера Даллеса, які власне завжди заступали ідею „національної зовнішньої політики".

Генрі Кіссінджер у своєму виступі намагався запевнити конґресменів та сенаторів, що у майбутньому він, як державний секретар, буде втримувати з Конґресом як-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Дев'ять членів „Чорної Визвольної Армії" поставлені в стан обвинувачення

Бруклин, Н. Й. У четвер, 23-го серпня, дев'ять провідних членів так званої „Чорної Визвольної Армії" були обвинувачені у вбивстві, намаганні вбити, крадежі та посіданні зброї. „Чорна Визвольна Армія" є малочисельною терористичною організацією, яка 1971-го року відкололася від більшої негритянської організації „Чорна Пантера". Поліційні чинники твердять, що діяльність „Чорної Визвольної Армії" виявлялася переважно у виконуванні атентатів на поліцаїв і грабуванні банків. З дев'яти обвинувачених членів цієї терористичної організації, 4 находяться в руках нюйоркської поліції. Між ними є Джоен Д. Чесімард, яку називають „душею" цієї організації. Доналд Каулі, комішенер поліції міста Ню Йорку, заявив, що поліція пошукує за рештою обвинувачених. Під час пресової конференції, окружний прокуратор Юджін Голд заявив, що „Чорна Визвольна Армія" складається з менше членів ніж досі думали та що вона вже дуже ослаблена. На думку Голда, до цієї організації належить коло 100 осіб, а з них від 25 до 40 живе в нюйоркській метрополітальній окрузі. Поліційні чинники підозрівають, що члени цієї терористичної організації вбили в Ню Йорку п'ять поліцаїв, хоч в офіційному обвинуваченні цього арештованим не закидається. Натомість вони обвинувачені у грабуванні банків, ресторанів та вбитті цивільних людей під час цих грабунків.

Чілійський Конґрес засудив політику марксистського президента Альєнде

Сантієґо, Чіле. — У середу, 22-го серпня, чілійський Конґрес, який є контрольований опозицією, прийняв резолюцію, в якій обвинуватив лівий уряд марксистського президента Сальвадора Альєнде в порушенні Конституції. Резолюція також закликала Міністерство оборони „керувати діяльність Уряду", щоб в такий спосіб ґарантувати „демократичні інституції країни". Хоч ця резолюція Конґресу не має ніякої леґальної сили, то вона всеодно представляє собою ще одну невдачу уряду марксиста Альєнде. Опозиція, яка складається з поміркованих та правих партій, використала все більше незадоволення між військовиками та середніми клясами, щоб завдати ще один удар для політики Альєнде. Протягом останніх 4-ох тижнів в Чіле триває страйк власників вантажних автомашин. Кілька днів тому до страйку приєдналися власники крамниць, велике число лікарів, пілотів, інженерів та членів різних професійних і робітничих спілок. Хоч опозиція складається з різних політичних огрупувань, їх об'єднує побоювання, що Альєнде хоче знаціоналізувати всю приватну індустрію та знищити демократичні інституції країни. До опозиції починають приєднуватися деякі військові старшини, які досі старалися бути невтральними, але командний склад далі заявляє свою льояльність до Альєнде, бо боїться, щоб не дійшло до кровопролиття. Опозиція до політики лівого уряду марксистського президента Альєнде безперервно зростає, починаючи від вересня 1970 року, коли Альєнде був вибраний на пост президента, але опозиційні партії здобули більшість місць в Конґресі.

Вячеслава Чорновола вивезли до Владимірської тюрми

Стокгольм, Швеція (УІС „Смолоскип"). — Сюди дісталася вістка, що в першому тижні серпня 1973 року зі Львова вивезено до Владимірської тюрми в Російській федерації відомого публіциста і оборонця людських прав Вячеслава Чорновола. Згідно з цією вісткою, від часу засуду В. Чорновола аж до останніх днів свого перебування у львівській тюрмі він домагався права відбувати своє незаконне покарання на території України, в СССР. Всі його протести і домагання залишилися без позитивного полагодження совєтськими властями в Україні. Вячеслав Чорновіл, автор відомої книжки „Лихо з розуму" і багатьох статтей які первісно були друковані в совєтських журналах і газетах, а згодом, після кількох арештів і постійної нагінки на нього органи КҐБ, його статті і протестні листи були поширювані в українському самвидаві, був втретє заарештований в половині січня 1972 р. в часі масових арештів української інтеліґенції. Більшу частину свого ув'язнення він перебував у Львові, де відбувся над ним суд на початку лютого 1973 р. На цьому суді В. Чорновола засуджено на 7 років таборів суворого режиму і 5 років заслання. Після піврічних намагань органами КҐБ, щоб він відрікся від

Вячеслав Чорновіл

свого минулого, засудив своє писання і виступив проти інших арештованих, засуджених і переслідуваних українських діячів культури, його засуд перекваліфіковано і замість вивезення до концентраційного табору Вячеслава Чорновола вивезли до Владимірської тюрми.

В одержаній в Швеції вістці говориться також про родину В. Чорновола (ця вістка суперечить раніше одержаній вістці у Фінляндії). Тяжко хворий батько В. Чорновола — Максим Йосипович і його мати мали б перебувати в селі Вільхівець на Черкащині, брат — Андрій, студент в київському медичному інституті і сестра Валентина мали б перебувати у Києві, а дружина з сином у Львові.

Солженіцин прирівнює рестрикції щодо місця проживання в СССР до кріпацької системи

Москва. — Провідний російський письменник, лавреат Нобелівської нагороди Олександер Солженіцин виступив у відкритому листі до міністра внутрішніх справ СССР Ніколая А. Щелокова з протестом проти наявної в СССР внутрішньої пашпортової системи і зв'язаних із цим поліційних рестрикцій щодо місця проживання й вибору праці. Претекстом до написання цього листа була офіційна відмова дозволу Солженіцинові поселитися в Москві, де живе його дружина із його ж двоїма дітьми. Наявну в СССР систему щодо місця проживання і пашпортової контролі Солженіцин визначив у своєму листі, як дискримінаційну і принизливу для громадян і ствердив, що такої системи не застосовують сьогодні навіть у колоніяльних країнах. Пригадуючи, що кріпацтво в колишній Росії було скасоване 112 років тому, Солженіцин підтвердив факт, що в сьогоднішньому Совєтському Союзі мільйони людей позбавлені права вибирати свобідно місце свого проживання і своєї праці навіть у границях своєї країни й засудив особливо важке становище сільського населення, яке немає права переселюватися без виразного дозволу влади до міст і шукати собі там праці. Пашпортова система була встановлена в СССР ще 1932 року під час режиму Сталіна нібито для реєстрації населення СССР, але ж на практиці вона використовується ще й досі для контролі над внутрішньою міґрацією. Закінчує Солженіцин свого листа заявою, що він не почувається ні кріпаком, ні рабом, має право жити там, де йому подобається, і ніхто, навіть державна влада, не має права відривати його від родини.

Верховний суд СССР вимагає поборювати „тунеядство"

Москва. — Газета „Правда" з 21 серпня повідомляє про те, що тут відбувся черговий пленум Верховного суду СССР, який розглядав „питання судової практики в справах відповідальности осіб, які злонамірено уникають суспільно корисної праці та ведуть антисуспільний паразитарний спосіб життя". Як відомо, того роду проблема в СССР не нова і вона заповняє сотні тисяч сторінок обвинувальних актів державної прокуратури по всьому СССР. Боротьба з цим явищем тим трудніша, що „паразитарний спосіб життя" проводять в першу чергу сини та дочки совєтських вельмож, починаючи від самого найвищого чину — генерального секретаря ЦК КПСС Брежнєва.

В газеті пишеться, що „пленум Верховного суду СССР відзначив, що боротьба з тунеядством (дармоїдством) і паразитарним способом життя окремих членів суспільства являється складовою частиною перепроваджуваних в нашій країні заходів з метою викоренити антисудей". Газета стверджує, що, мовляв, совєтське законодавство передбачає ряд „виховних заходів" супроти порушників закону, а „щодо злісних тунеядців, які вперто відмовляються від праці, передбачені заходи карно-правової відповідальности".

Верховний суд зобов'язав всі суди СССР посилити боротьбу з „антисуспільними явищами" у совєтських умовах, а також „глибше вивчати" причини та умови, які „сприяють тунеядству та застосовувати заходи, щоб їх усунути". Як бачимо, понад 50 років виховування совєтської „суспільної свідомості" і далі не приносить конкретних успіхів.

„КООРДИНАЦІЯ ГОСПОДАРСЬКИХ ПЛЯНІВ"

Москва. — У висліді переговорів між совєтським прем'єром А. Косиґіним та східньонімецьким голово Ради міністрів В. Штофом, між СССР та Східньою Німеччиною досягнуто погодження щодо „основних принципів", на базі яких буде здійснюватися повна „координація народно-господарських плянів обох країн".

Тарас Шмаґала найменований на члена Комісії Правил Республіканської Партії

Вашингтон. — Джордж Буш, голова Крайового Республіканського Комітету, найменував Тараса Шмаґалу, спеціяльного асистента сенатора Роберта Тефта мол., республіканця з Огайо, на члена важливого республіканського Комітету Правил, завданням якого є „перевірити, простудіювати і опрацювати зі стейтами і територіями відносні правила ,схвалені Республіканською Крайовою Конвенцією в 1972-му році". Головою цього Комітету є конґресмен Віллям А. Стейґер з Висконсину і до нього належать ряд сенаторів, конґресменів та губернаторів й інших відомих особистостей. Згідно з постановою Конвенції, Комітет Правил повинен перевірити, простудіювати і опрацювати взаємовідношення між Крайовим та Стейтовими Республіканськими Комітетами й іншими партійними організаціями та приготовити в цій справі своє звідомлення і рекомендації до 1-го січня 1975 року. Як відомо, проф. Тарас Шмаґала вже другу каденцію є головним радним Українського Народного Союзу, є активний в багатьох українських установах та очолює, як голова, разом з Володимиром Бакадом, як президентом, Український Крайовий Комітет для відзначення 200-річчя Американської Незалежности в 1976-му році.

Тарас Шмаґала

Міжнародний Конґрес Порівняльної літератури

Монтреал (ОПС) — Сьомий із черги Конґрес Порівняльної Літератури відбувся в університеті МкГілл (12-14. 8), Монтреальському (14-16. 8) й у Карловому в Оттаві (16-20.8). Це вперше в історії таких конґресів три університети гостили членів у Канаді. На конґрес прибули делеґати з Америки, Канади, Бразилії, Арґентини, Уруґваю, Австралії, Японії, европейських країн та СССР. Не вважаючи на розмірно велику кількість літературознавців в Україні й поза нею, в програму конґресу входили тільки одним - одна доповідь на українознавчу тему: в п'ятницю 17 серпня проф. Яр. Рудницький із Вінніпеґу прочитав доповідь про „Арґентинсько - бразилійські й канадійські повісті про українських піонерів" давши аналізу й порівняння повістей Володаря Буженка „На степу червоної землі" й Іллі Киріяка „Сини землі". В панелі на тему „періодизація літератури 19 ст." взяв участь проф. Р. Струць із Калґарського університету. Крім цього, на різних сесіях були присутні з українців проф К. Біда з Оттави, проф. Євген Осґуд - Василівська з Вашингтону. З України, як і на попередніх конґресах в Утрехті, Фрібурзі, Бордо, ніяких делеґатів не було.

Рада Директорів Українського Інституту Америки відбула наради

Ню Йорк. — Минулої середи, 22-го серпня, Рада Директорів Українського Інституту Америки відбула тут у власних репрезентативних приміщеннях при 5-ій евеню свої чергові наради, на яких, крім прийняття протоколу з попередніх нарад, розглянено і апробовано подання про прийняття 16 нових членів Інституту. Дальше продискутовано плян відзначення 25-річчя Інституту 1-го грудня ц. р., що включатиме мистецьку виставку праць членів Інституту. Про підготову до ювілею звітував голова Ювілейного Комітету адв. Іван Флис. Рада рішила вислати свого представника та взяти участь у Другому Світовому Конґресі Вільних Українців в Торонті, схваливши відповідну дотацію на СКВУ. Інститут також включається у відзначування 100-річчя Наукового Т-ва ім. Шевченка. Нарадами проводив, у неприявності перешкодженого президента Теодора Джуса, заступник Остап Балабан.

КУРС ПРО ШЕВЧЕНКА В ОТТАВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Оттава. (ОПС) — В рямках Літньої Школи Оттавського університету відбувся тритижневий курс про Шевченка для докторантів Славістичного Департаменту, що ним керує проф. К. Біда.

Курс провадив проф. Яр. Рудницький, гість із Манітобського університету в Вінніпезі.

Проф. Іван-Лисяк-Рудницький видав книжку статтей і праць „Між історією й політикою"

Мюнхен. — У видавництві „Сучасність" появилася друком книжка проф. Івана Лисяка-Рудницького п.н. „Між історією і політикою: Статті до історії та критики української суспільно-політичної думки". На зміст цієї 444-сторінкової книжки склалися праці і статті проф. І. Лисяка-Рудницького друковані протягом останніх десятиріч в українських та чужомовних журналах і серійних виданнях. Започатковує книжку стаття п.н. „Україна між Сходом і Заходом" і в дальшому йдуть статті з української історії й історії української політичної думки XIX сторіччя, в тому числі статті про Михайла Драгоманова й Івана Франка. Головну частину книжки становлять статті і праці до історії української політичної думки XX-го сторіччя, між ними про консерватизм, Вячеслава Липинського, Четвертий Універсал, вклад Галичини в українські визвольні змагання, Миколу Хвильового, український націоналізм, про Україну в еволюції совєтської системи. Завершується це видання дискусійними статтями під такими назвами, як „Правопорядок і революція", „Обережно з утопіями!", „Виродження та відродження інтеліґенції", „В обороні інтелекту". Видана книжка „Між історією і політикою" на доброму папері в обкладинці роботи Якова Гніздовського. Замовляти книжку можна на адресу: G. Lopatynski, 875 West End Avenue, Apt. 14B, New York, N.Y. 10025. Ціна 7.90 дол.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Новий державний секретар

З днем 3-го вересня ц. р. дотеперішній політичний дорадник президента Р. Ніксона та фактичний керівник американської зовнішньої політики Генрі А. Кіссінджер стане також її формальним керівником на пості державного секретаря. Згідно з пляном президента Ніксона, Генрі Кіссінджер буде об'єднувати в майбутньому у своїх руках обидві функції — державного секретаря та особистого політичного дорадника Президента, що, очевидно, значно скріплюватиме його позицію і можливості. Можна припускати, що в американській зовнішній політиці повториться якоюсь мірою час Джона Фостера Даллеса, динамічного і вирішального керманича американської зовнішньої політики за президентури Двайта Айзенгавера.

Призначення державним секретарем Генрі Кіссінджера не внесе чогось суттєвого, коли йдеться про зміст американської зовнішньої політики. Вона, без сумніву, буде здійснюватися у тих загальних рямках, що визначилися у висліді всієї дотеперішньої співпраці між Кіссінджером та президентом Ніксоном. Наріжним каменем цієї політики буде втримування у світі балянсу сил, спертого на відношеннях між такими силовими факторами, як ЗСА і країни Західньої Европи (Атлантійський Союз), СССР з його Варшавським пактом, Китай та Японія в Азії. У висліді дипломатії Кіссінджера за останні чотири роки у світі дійшло до оформлення незвичайно делікатного балянсу сил, який і в його опінії і в опінії президента Ніксона може послужити дуже надійною базою для „миру на найближче покоління".

Сьогодні передчасно давати оцінку можливих наслідків цієї політики, автором якої був власне Генрі Кіссінджер. Ніхто не може бути певен, що цей делікатний балянс сил не завалиться, наприклад, з уваги на щораз зростаючу загрозу на совєтсько-китайському кордоні. У зв'язку з призначенням Генрі Кіссінджера треба також мати на увазі, що за ввесь час його пов'язання з Білим Домом американська політика щораз далі відходить від таких суттєвих колись для Америки принципів, як свобода і пошанування прав усіх народів, справедливість тощо. У кожному випадку за останні роки наголошується принцип конкретного силового відношення між державами і майстерного втримування рівноваги сил, не оглядаючись на те, що за тією чи іншою силою криється, який її фактичний зміст, що вона несе світові у кінцевому ефекті.

Очевидно, тільки з таких позицій можна було перейти від „політики конфронтацій до політики пертрактацій", але ніхто досі не потрудився зробити підсумків того, яким це діється коштом. Про ці кошти переконливо говорять трагічні події, які мають якраз тепер місце в СССР, але навряд чи це цікавить Кіссінджера, якого завжди захоплювали успіхи політики Меттерніха та Бісмарка.

Душі живої не скувати

Також і цього року, 22 травня, відбулося в Києві біля пам'ятника Т. Шевченкові маніфестаційне відзначення роковин перевезення труни з тілом Т. Шевченка із Петербургу в Україну. Як і минулими роками, київські українці збиралися біля пам'ятника гуртами, складали вінки квітів, співали „Заповіт" і інші пісні. Їх розганяла міліція, але не арештовувала нікого. Тільки агенти КГБ фотографували всіх, що підходили до пам'ятника з вінками.

Відбулося це святкування за встановленою протягом останнього десятиріччя традицією, не зважаючи на всі переслідування й репресії, що їх зазнавали учасники цих патріотичних маніфестацій. А доходили ці знущання офіційних органів комуністичного режиму, що вихваляються гарячим піклуванням над творчістю і спадщиною Шевченка й поширюванням „всенародної шани" до нього серед народу — вершин брутальности і блюзнірства. В травні 1937 року міліція вчинила ганебну розправу над присутніми на маніфестації киянами. „З незрозумілою лютістю, — як писав захалявний „Український Вісник" в другому випуску за травень 1970 року, — охоронці порядку кидалися на молодь, рвали одяг, заламували руки, кидали в заготовлені машини". Тільки на рішучу вимогу присутніх агенти КГБ були примушені звільнити заарештованих студентів і робітників. У травні 1968 року, після маніфестації біля пам'ятника Т. Шевченкові, був заарештований робітник Олександер Назаренко з ще двома робітниками за поширювання листівок проти заборони відзначати день перевезення тіла Шевченка з Петербургу на батьківщину. Усі три були засуджені на ув'язнення в таборах суворого режиму і запроторені в Мордовію. Того ж року за участь в маніфестації були звільнені з республіканського радіомовлення Р. Мотрук і Надія Світлична. Щоб припинити ці маніфестації, українська „радянська" влада почала організовувати в день 22 травня офіційні „фестивалі", стягаючи на них кагебістів, дружинників і комсомольців, щоб забарикадувати доступ до пам'ятника Шевченкові й ударемнити складання вінків. Про те, як відбувалося організування таких „фестивалів", розповів згодом, „вибравши свободу", комсомолець Демченко на сторінках нашого щоденника. Але, всупереч усім цим заходам режиму і його органів, традиційна маніфестація відбулася також в травні 1971 року, під час якої студентка Людмила Чижук деклямувала вірш В. Симоненка „Лебеді материнства", а кол. довголітній політичний в'язень Анатолій Лупиніс читав антишовіністичні вірші „Тарасе, батьку, підніми чоло, поглянь на свою неньку Україну" та „Я бачив, як безчестили матір". У висліді цієї маніфестації А. Лупиніс був заарештований і запроторений у психіятричну лікарню. Були арештовані та репресовані й інші учасники маніфестації.

Традиція травневого Шевченківського святкування поширилася й на інші міста України. Перейняла її молодь Дніпропетровська, влаштувавши 1969 року й собі відзначування цих роковин біля пам'ятника Шевченкові в тому місті, за участь в якому була проведена, як і в Києві, дика розправа над гуртом молодих українців і у висліді якого поет Іван Сокульський із двома друзями був засуджений на ув'язнення в таборах суворого режиму. За спробу відбувати такі ж святкування у Львові вже в травні 1973 року і за поширювання летючок проти його заборони режимом були репресовані десятки студентів Львівського університету ім. Івана Франка і разом з ними також їхні професори.

Наполегливе й безстрашне продовжування відзначень Шевченківських травневих роковин у Києві та в інших містах України тільки підтверджує вічну правду Кобзаревих слів: „І неситий не виоре на дні моря поля, не скує душі живої і слова живого".

М. Сосновський

СОВЄТСЬКА ПОЛІТИКА З „ПЕРСПЕКТИВИ 100-РІЧЧЯ СССР"

(1)

15-го серпня в столиці Казахської ССР відбулося урочисте вручення республіці ордену Дружби Народів. Подія ця набрала особливого значення тому, що вручення ордену довершив сам генеральний секретар КПСС Л. Брежнєв, який при цій нагоді виголосив відповідну промову. Як відомо, Л. Брежнєв вручав такий же орден Українській ССР 26 липня, але його промова в Києві мала дуже „стандартний" характер і тому знайшла дуже обмежений відгомін. Промова Брежнєва в Алма-Аті була промовою виразно політично програмовою і заторкувала ряд аспектів совєтської внутрішньої та зовнішньої політики. Треба мати на увазі той факт, що її він виголосив безпосередньо після т. зв. кримської наради комуністичних лідерів СССР та його сателітів, що, очевидно, заважило на змісті промови.

Має свою вимову й той факт, що цю промову широко розпропаґували совєтська преса, радіо й телевізія, і то не тільки в СССР, але у цілому світі. Відгуки на цю промову в закордонній пресі тепер систематично передруковує вся совєтська преса. Про те, скільки уваги присвячується цій промові Брежнєва, засвідчує редакційна стаття в „Правді" з 20 серпня, у якій говориться вже про „програму миру з дії" і підкреслюється, що, „виступаючи 15 серпня в Алма-Аті... генеральний секретар ЦК КПСС тов. Л. І. Брежнєв проаналізував актуальні питання міжнародного положення, дав розгорнуту оцінку нинішнього розвитку подій, підкреслив основні напрямні зовнішньополітичної діяльности нашої партії і держави по лінії дальшого здійснювання програми миру".

Особливо інтересний аспект промови Брежнєва є той, що він, „запаморочений успіхами" совєтської зовнішньої політики, намагався з'ясовувати совєтську політику і завдання СССР вже з перспективи... „100-річчя союзних республік і всього нашого Союзу", наголошуючи відповідальність „совєтського громадянина" перед історією і майбутніми поколіннями.

Казахстан — „експериментальне поле" совєтської політики

Те, що Брежнєв з такою промовою виступив в Алма-Аті — справа не випадкова. Казахську ССР за останні десятиліття перетворено на совєтське „експериментальне поле", в першій мірі, коли йдеться про засаду „злиття націй". З другого боку, Казахська ССР — це совєтська азійська республіка, а про важливість азійського континенту для міжнародного укладу сил і для майбутнього самого СССР — не приходиться й говорити. Зрештою, цьому сам Брежнєв дав надто вимовний вислів у своїй промові.

Враховуючи тільки ці два моменти, ми можемо краще зрозуміти фразу Брежнєва, в якій він особливо сильно підкреслив „інтернаціональний" характер Казахської республіки: „Пліч-о-пліч з корінними жителями цього краю соціялістичний Казахстан будують люди практично всіх національностей, які населюють нашу країну. Успіхи вашої республіки — це величезною мірою результат об'єднаних зусиль усіх союзних республік, наочне втілення дружби народів". Очевидно, тут треба мати на увазі той факт, що на сучасному етапі у висліді переміщування населення в СССР — автохтонне населення Казахської ССР не перевищує 28 відсотків, 72 відсотки — це „представники всіх національностей СССР", в першій мірі російської нації.

Такий фактичний стан в Казахстані, і тому не дивно, що в цій республіці Брежнєв вважав за необхідне підкреслити, нібито мимоходом, що в той час, коли „у нас утвердилася нова історична спільність людей — радянський народ... історія становлення і розвитку Радянського Казахстану — найяскравіше підтвердження тому". Зробивши таке далекойдуче ствердження, Брежнєв відразу застерігся, що немає ніяких причин для побоювань, що у висліді пропадуть окремі нації.

„Говорячи про нову історичну спільність людей, ми зовсім не маємо на увазі, — підкреслив він, — що у нас вже зникають національні відмінності або тим більше сталося злиття націй. Всі нації і народності, які заселюють Радянський Союз, зберігають свої особливості, риси національного характеру, мову, свої кращі традиції". Ствердивши таке, Л. Брежнєв повторив трафаретну фразу про „радянський народ", як про „нову спільність людей", яка „не є просто сумою націй, що живуть бік-у-бік в одній державі".

Враховуючи той факт, що Казахстан є своєрідним мініятюрним СССР, Завваги Брежнєва на тему „особливостей" цієї „нової спільности людей — радянського народу" – мають окрему вимову. Йдеться тут про формування спільних рис такого порядку, які об'єднували б усі нації і народності „в одно монолітне ціле". За словами Брежнєва, „це спільність ідеології, спільність історичної долі. Це спільність умов соціяльно-економічного життя, корінних інтересів і цілей. Це спільність, що розвивається, радянської соціялістичної культури, яка вбирає в себе всі справжні цінності кожної з національних культур".

Совєтська зовнішня політика

Завваги Брежнєва на цю тему в його промові в Алма-Аті цікаві зокрема тому, що він їх зробив безпосередньо після закінчення наради комуністичних лідерів совєтського бльоку, які відбувалися під кінець липня в Криму. Говорячи про господарську розбудову СССР Л. І. Брежнєв підкреслив той факт, що для того постали особливо пригожі умови з уваги на „розрядку напружености", яка, як сказав він, „не тимчасове явище, а початок фундаментальної перебудови міжнародних відносин". За словами Брежнєва, „питання про те, як поглибити процес розрядки, як зробити його необоротним, було по суті, одним з центральних на недавній зустрічі в Криму керівників комуністичних і робітничих партій соціялістичних країн."

З цього погляду, безумовно, мають інтерес заключні висновки, про які у своїй промові сказав Брежнєв. Ці висновки, очевидно, становитимуть підставу совєтської політики на ближче майбутнє, і вони зводяться до таких головних точок:

„сприяти повному успіхові загальноевропейської наради (мова про Европейську конференцію в справі безпеки);

„прагнути до розширення розрядки напружености за межі европейського континенту, поширити її на ввесь світ;

„добиватися доповнення політичної розрядки розрядкою воєнною, припинення перегонів у збросні, а потім і практичних кроків для скорочення озброєнь;

„всемірно сприяти повному відновленню миру в усьому Індо-Китаї і досягненню політичного врегулювання на Близькому Сході на основі рішень Ради Безпеки і Генеральної Асамблеї ОН, які передбачають виведення ізраїльських військ з усіх окупованих арабських земель;

„налагоджувати великомаштабні взаємовигідні економічні зв'язки з капіталістичним світом, що було б важливим підкріпленням позитивних політичних зрушень, які тепер відбуваються;

„послідовно продовжувати курс на дальший розвиток і зміцнення співробітництва з країнами Азії, Африки, Латинської Америки, які розвиваються".

Пропонуючи таку зовнішню політику, Брежнєв звернув увагу на те, що на Заході помітний спротив такого роду політиці „співіснування і співробітництва", але все таки — в совєтській оцінці — „у капіталістичному світі виникла і міцніє тенденція до розумного співробітництва з соціялістичними державами. Правлячі буржуазні кола тепер ідуть на угоди з нами і щодо ключових проблем, правда, при певних незгодах у своєму середовищі. Щождо нас, то ми не збираємося зупинятися на півдорозі. Ми — за стабільні відносити, за чесне, взаємовигідне, ділове співробітництво, за утвердження справді тривкого миру на землі".

(Закінчення буде)

Кость Мельник

ЧИ МИ СПРАВДІ ДУМАЄМО ПРО МОЛОДЬ?

(Перед Другим СКВУ; зокрема на рідношкільні теми)

(2)

Перед рідношкільниками, які ведуть всю нашу справу чи то в Арґентині, Бразилії, Венесуелі, чи в Західній Німеччині, Англії, Канаді, ЗСА, чи в інших країнах нашого поселення, стоять ті самі завдання, ті самі потреби та труднощі. Рідношкільники — це в першу чергу вишкільники-виховники, педагоги, без яких важко подумати про наше шкільництво загалом. Впарі з ними діє другий гурт рідношкільників, адміністраторів, „цивілів" різних професій, які ведуть організаційну, пропаґандивну та фінансову ділянку шкільництва. Успішними є ті школи, де ці два гурти тісно співпрацюють із взаємним вирозумінням і толерантністю.

Треба пам'ятати, що всі школи українознавства, всіх форм і величин, в усіх країнах поселення українців відкриті для всіх без виїмку українських дітей. Тут немає й не може бути різниці між дітьми, байдуже якого походження, якої релігії чи до якого політичного середовища належать їхні батьки! І тому рідношкільництво це справа всього українського суспільства в діяспорі.

Ми, рідношкільники, вважаємо, що не можна вже довше вимагати від невеликого гурту педагогів та „цивілів" даної країни успішнього ведення всієї шкільної справи без широкої, організованої громадської співпраці та допомоги. Ведення справи важливої, фаховововідповідальної, систематичної та чимдалі труднішої. Також цієї рідношкільної роботи не можна заступити імпровізованими, тимчасовими діями.

Сьогодні, крім розуміння самої рідношкільної справи, нам потрібно щось більше: розуміння сучасної нашої молоді, яка живе в добі затяжної кризи всієї світової молоді. Живемо у світі, повному всяких контроверзій. Цій молоді треба присвятити багато більше, як досі, часу й уваги! Цю нашу гарну, розумну й здорову молодь треба більше, як досі, любити. Навіть, коли прийдеться покарати її за якісь провини. Ми мусимо більше думати про неї, більше для неї і з нею працювати! Бо це ж, як кажемо, наше майбутнє!

Думаємо, що нам треба докладно переглянути все наше рідношкільництво так по стороні педагогічній, як і адміністраційній. Треба провести немов би облік нашого стану посідання, наших потреб та реальних можливостей і крок за кроком усучаснювати його. Передусім ми, старші віком рідношкільники, мусимо допомогти „відмолодити" наші вчительські сили і систематично, за пляном передавати пости в наших школах молодим людям, професіоналістам, які вже виросли на чужині, а тому краще розуміють дійсність та нашу молодь — дітвору! Мусимо залишити неторкнутою саму ідею навчання українознавства, до якої в дальшому належить підходити з вірою в нашу справу, з ентузіязмом, ініціятивою і навіть певної міри імаґінацією.

У деяких країнах нашого поселення, наприклад у ЗСА та Канаді, де виростає вже четверте покоління громадян українського походження, яке вже не говорить по-українському і не має можливости вчитися в наших, навіть англомовних школах, заходить потреба видавати книжечки англійською мовою на теми історії, географії та культури України. Вони самі цього домагаються.

З причин нашої розпорошености по цілому світі гостро відчувається брак ділового світового осередку рідношкільних справ, який пов'язав би з собою на тисячі миль віддалені теренові центри нашого шкільництва із такими завданнями: 1. постійний зв'язок з усіми тереновими рідношкільними осередками, взаємна інформація та обмін матеріялами; 2. створення дослідчо-плянувального інституту рідношкільних справ; 3. зв'язання українського рідношкільництва з реальним світом, зокрема з поміччю видаваного цим світовим осередком рідношкільного, ділово-інформативного журналу.

Наприкінці хочу зреферувати деякі ствердження, потреби та можливості, що також стоять перед нашим рідношкільництвом.

Рідні Школи дають молоді практичні знання, які стають їм у пригоді в середніх і високих школах даної країни; вони можуть служити молоді вищих кляс порадами про студії у високих школах, а деякі наші школи, фінансово сильніші, можуть допомогти нашій молоді також в інших предметах, як математика, чужі мови чи початки латини, в потребі — поза навчанням в школах українознавства. Рідні Школи повинні присвятити більше часу й труду переглядові історії України, зокрема новіших часів, мовою країни поселення у формі, яка вможливлювала б пізніше нашій молоді користуватися набутими знаннями в дискусіях чи доповідях на українські теми у високих школах чи на місцях праці. Наші школи повинні підтримувати всякі почини й акції молодечих організацій та інших установ, які влаштовують літні табори для молоді,

(Закінгення на стор. 4-ій)

З НАШИХ ВУДНІВ

СОБОРНА КАРТОПЛЯ

Недавно був я свідком цікавого діялогу, що відбувся між сеньйором нашого книгарства, п. Мироном Сурмагем-старшим і письменником Миколою Понеділком.

— Пане Сурмаге, — сказав Микола Васильовиг, — мабуть, уже рік гасу прогуло, як ви надрукували в „Свободі" статтю під доволі провокативним заголовком „Не їжте хліба", а уплітайте, мовляв, кашу, якої я на огі стерпіти не можу. Та я вам [illegible]рую всі ваші, з дозволу сказавши, теорії про сорок хлібових слабостей, як довго ви не компромітуєте картоплі. І я вас остерігаю: якщо відважитесь виступити публігно в пресі проти споживання картоплі, то придбаєте собі в моїй особі ворога на все життя!

— Велл, — промовив з повагою в голосі пан Сурмаг, — ви, пане Миколо, як я це багу, змінили орієнтацію: з „Соборного борщу" переклюгились на голодну галицьку їжу — картоплю чи „бульбогку', як колись в Старому Краю називали. Тепер мені вже ясно, гому пан Козак намалював вас на обкладинці вашої нової і знаменитої книжки з благально простягнутими до неба руками . . . Це ж ви, либонь, ґвалтуєте: „Рятуйте мою душу! Давайте бараболі!"

— А щоб ви знали, — загомонів письменник, — що за картоплею я просто пропадаю! Можу вглушити її півмакітри і на сніданок, і в обід, і на вегерю. Оце, буває, коли зайду в хату наших спільних з Ікером земляків-Татухів, то ще з порога галасую: "Іду на вас! Сипте в баняк картоплю!"

— Про мене, — махнув рукою пан Сурмаг, — ласуйте їна здоров'я, напихайтеся хлібом, картоплею і варениками, а я вам гарантую, що за півроку будете так виглядати, як містер Ікер!

В цьому місці, треба це підкреслити, шановний наш сеньйор вразив мене, немов кинджалом, просто в серце! Бо гому, питаюся, він тицьнув пальцем якраз на мене і на мої формати? . . Адже міг, об'єктивно трактуюги справу, сказати: "Будеш виглядати так, як пан доктор Василь В., знаний закарпатський лідер". Або — пан суддя Левко В., знаний комбатантський діяг. Розуміється, Аполлоном Бельведерським я не є, це кожний багить і знає, але й не збираюся покищо ставати до контесту геревиків.

Це сталося достоменно так, як каже народна мудрість: "Швець завинив, а кравця повісили". Колега М. Понеділок закоханий в картоплю і пропадає за нею, а мене тяжко знеславлено з цього приводу в публігній установі. Тепер не він, Микола Васильовиг, а я, Іван Степановиг, міг би підняти руки в небо, як Понеділок на обкладинці своєї книжки, і загомоніти:

— "Рятуйте мою душу!"

Ікер.

В. Боровський

ПРО БУДУЮЧУ ПОТУЖНІСТЬ

(На тлі книжки О. Бердника „Зоряний Корсар")

(3)

Коли Христос учить своїх послідовників молитися за ворогів і не поборювати зла злом, то це походить з глибокого співчуття до зіпсованої людини, яка є настільки засліплена, що не бачить свого упідлення. Христос знає, що тут діє несвідомість свого упадку і обмежености. Він у своїй безмежній і самовідданій любові не посилає таких людей до тюрем чи кацетів, не тортурує її всякими страшними способами, а бажає помогти таким людям прийти до вищого розуміння вищих духовних правд і законів життя. Допровадити їх до того, щоб вони покинули свої фальшиві розуміння способу життя і почали жити новим життям. Тому розп'ятий на хресті Христос молиться: „Отче, прости їм — не знають бо що роблять!" (Луки 23:34). Це згідне з тим, чого він навчав інших, коли казав: „Бо коли ви будете прощати людям провини їхні, то й Отець Ваш Небесний буде прощати вам". (Матв. 6:14). Любов не є на те, щоб помагати капіталістам гнобити трудящі маси, як і не є на те, щоб помагати кремлівським комуністам жорстоко експлуатувати й поневолювати ті маси, обернувши їх у своїх безправних рабів. І капіталісти і комуністи, оскільки вони роблять злочини, потребують змінити свій фальшивий спосіб думання і поступовання, піднятися вище у своєму духовному розвитку, покаятися перед Богом та людьми і почати жити новим відродженим звиш життям. Християнство не проти політично-суспільних концепцій, не проти економічно-суспільних реформ та проґресу. Воно проти насильних, нелюдських, злочинних способів здійснювання їх. Злочин є злочином, незалежно від того, хто б його не поповнював. Я свідомий недомагань капіталістичної системи, але загально відомо, що в багатьох капіталістичних суспільствах працюючі маси мають багато кращі умови життя, як це є в Совєтах. В них ніхто не обмежує їхньої свободи, а, що найважливіше, їхнє життя постійно поліпшується еволюційною дорогою, дорогою суспільно-економічних реформ.

Християни вірять у царство Боже, панування Бога в людських серцях, в їхній свідомості. Богові, як найвищому Суверенові і Авторитетові, мають бути підпорядковані всі у своїй свідомості та розумінні Його та Його законів. Це стосується до звичайного громадянина і тих, що є при владі. Державні урядовці, від найвищих до найменших, мають бути тільки слугами суспільства, а не тиранами й володарями. Бог є Володарем людини та людського роду. Всі люди відповідальні перед Ним за своє життя і діяльність. Вони мають бути свідомі того, що всі вони — діти Одного Бога, їхнього Творця і небесного Отця. Вони — брати і сестри, приналежні до одної Божої родини.

Єство Божої любови найкраще вияснив нам апостол Павло, коли писав: „Любов — довготерпелива, лагідна, не завидує, не величається, не надимається, не поводиться непристойно, не шукає свого, не пориваєтся до гніву, не думає лихого, не радіє з неправедности, але радіє з правди; усе зносить, в усе вірить, усе надіється, усе терпить, ніколи не переминає.. Тепер же перебувають віра, надія і любов — цих троє. Але найбільша між ними — любов". (1 Кор. 13 1-13) Отже й тут О. Бердник має повну рацію, коли твердить: „Енерґія любови, гармонії, співєдности не має закінчености — її можливості відкривають шлях у невичерпність буття". Любов удосконалює, уприємнює, освячує життя людини і людства у безконечність, вона помагає день-денно зростати в ній, як пише ап. Павло „у ширину, довжину, глибину й висоту". Вона кориться в житті і дії нашого Спасителя, Який дав нам найкращий приклад, як її практикувати. Ап. Павло радить нам, що нам треба за всяку ціну стреміти до того, щоб пізнати любов Христову, яка перевищує всяке знання, щоб ми могли сповнитися усякою повнотою Божою. (Єф. 3: 18-19)

Тільки подумайте, наскільки покращало б наше українське суспільне життя, коли б ми зуміли здійснити тільки оцю одну прикмету правдивої любови в нашому житті: „Любов не шукає свого!" Нам відомо, що в Україні наші передові народні діячі, які з любови до свого народу змагаються за його права, роблять це „ненасильним спротивом", тобто не поборюють зла злом. Вони йдуть на очевидні муки, заслання і смерть, жертвуючи себе з ідейних мотивів. Це чисто християнський спосіб боротьби. Але, на жаль, ми, що живемо у вільному світі, не завжди стоїмо на належній ідейній висоті в цьому змаганні. Наше релігійно-національне життя і допомога рідному народові на батьківщині стояли б на багато вищому рівні і були б тут успішнішими, „коли б ми не шукали свого", тобто не ставили на перше місце своїх особистих, віроісповідних, групових і політично-партійних інтересів, а ставили на перше місце — дбання про славу Божу, добро нашого народу та людства і справу свого особистого духовного вдосконалювання та зросту. Тоді ми не були б свідками не завжди здорової особистої і міжгрупової ревалізації, замість дійсної співпраці, консолідації і координації всіх наших творчих, ідейних і інтелектуальних сил. Ми й тут переконалися б, якою великою, успішною і конструктивною є сила любови.

Чи кожен з нас уже стоїть виразно й непохитно по стороні Христа, Який є джерелом цієї любови, пізнавши Його як свого Спасителя і Вчителя? Якщо ні, то не відкладаймо цього рішення — вірно йти за ним. Зробім це ще сьогодні, негайно. Ап. Павло повчає: „Ціль же наказу, це — любов з чистого серця, і доброго сумління, та віри нелицемірної" (1 Тим. 1:5). А Христос говорить: „По цьому всі знатимуть, що ви Мої учні, коли любов матимете один до одного" (Івана 13:35). Без справжньої любови наше християнство — пусте і безвартісне, а тим самим пустий та безвартісний і наш патріотизм! Вони не мають головного — сили!

Патет Ляо вимагає підписання мирового договору

В'єнтіяне, Ляос. У зв'язку з невдалою спробою повалення уряду принца Суванни Пума, лідер протиурядової револьти в Ляосі Патет Ляо зажадав від Суванни Пума негайного підписання договору про замирення відповідно до умов, устійнених в основному 27 червня. Одинока справа, яка вимагала остаточного з'ясування і яка правдоподібно привела до спроби перевороту, це було питання стаціонування комуністичних частин Патет Ляо поруч урядових в обох столицях — В'єнтіяне і Люанг Прабанг. Уряд принца Суванни Пума на цю вимогу досі не погодився. Знову ж з боку комуністів тепер видвигнуто додаткову вимогу, враховуючи досвід із спробою перевороту, що військові комуністичні ґарнізони в обох столицях мають бути численніші, як це було початково пляновано. Очевидно, це у ще більшій мірі ускладнює ситуацію в Ляосі. Патет Ляо виступив також з обвинуваченнями щодо ЗСА, мовляв, ЗСА своєю політикою створили в Ляосі „атмосферу", в якій могла зродитися думка про збройний переворот, завданням якого було, за його словами, унеможливити досягнення перемир'я в країні.

Генрі Кіссінджер заповідає...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

найтісніший контакт і буде інформувати стосовні конґресові комісії про свою діяльність. В цьому не буде перешкодою той факт, що він одночасно виконуватиме функцію політичного дорадника Президента і буде мати також своє окреме бюро в Білому Домі. Кіссінджер виразно підкреслив, що він не думає користуватися „екзекутивним привілеєм" для того, щоб не інформувати Конґрес про ситуацію. За його словами, інтенцією Президента є, що, сполучуючи ці дві функції, уможливити якнайкращий зв'язок між окремими частинами федерального уряду, а в першій мірі між леґіслятурою та екзекутивною владою.

Інший аспект зовнішньої політики, що його наголосив Кіссінджер, — це пов'язання цієї політики з загалом американського населення, яке повинно бути зорієнтоване у „політичній філософії", що нею керується у зовнішній політиці теперішній Уряд. Не менше важливим фактором є публічна опінія і тому Кіссінджер поінформував, що негайно після того, як він буде затверджений на посаді державного секретаря Сенатом, він запросить провідних громадських діячів країни на зустріч з метою обмінятися думками на зовнішньополітичні теми. Американські провідні діячі повинні, говорив він, з'ясувати свої погляди на американську зовнішню політику і дати оцінку її практичної реалізації.

Номінацію Генрі Кіссінджера на пост державного секретаря політично - партійні чинники ЗСА і населення зустріло дуже різно. Різною також є реакція закордоном. Коли ж йдеться про ставлення сенаторів, які будуть вирішувати про затвердження його номінації, то треба відзначити, що справа цього затвердження може протягнутися. Один з провідних сенаторів Стюарт Сайменґтон, вже заквестіонував доцільність пов'язання в одних руках двох функцій: державного секретаря і політичного дорадника президента. В цьому його підтримують інші сенатори. Генрі Кіссінджер мусітиме вияснити своє відношення до Вотерґейтської афери, а в першій мірі доручення перевести підслуховування ряду своїх власних співробітників. Про свою готовість підтримати кандидатуру Кіссінджера заявив голова Сенатської комісії закордонних справ Дж. В. Фулбрайт, що, очевидно, значно полегшує питання формального затвердження Кіссінджера на посаді державного секретаря.

Чехо-Словацький письменник „кається"

Прага. — Газета „Праце" з 20 серпня опублікувала лист письменника Мирослава Голуба, який належав до групи тих, хто підписав відому в 1968 році декларацію „Дві тисячі слів". У листі до редакції М. Голуб критично висловився про свою попередню діяльність, називаючи її „помилковою" та заявляючи, що він не дооцінював шкідливих супільних наслідків такого свого кроку. Засудивши свою попередню діяльність, М. Голуб одночасно підкреслив „конечність" тісної „творчої співпраці" з письменниками СССР та інших соціялістичних країн. На закінчення, М. Голуб схвалює політику теперішнього комуністичного режиму Чехо - Словаччини та закликає давати підтримку цій політиці.

Знаменно, що цей лист газета опублікувала якраз у п'яту річницю совєтського нападу на Чехо - Словаччину.

ПОВІНЬ НАВІСТИЛА РАЙОН БАЙКАЛЬСЬКОГО ОЗЕРА

Москва. — Газета „Красная звезда" з 21-го серпня повідомила про те, що район Улян Уде недалеко Байкальського озера у Східньому Сибірі навістила велика повінь. Вона понищила шляхи, мости, позаливала села і поля. Для допомоги населенню кинено частини Совєтської армії, які користуються земноводними автомашинами, евакуюючи населення та велику рогату худобу.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ — І ВІДДІЛ в НЮАРКУ, Н. Дж.
в глибокому смутку повідомляє своїх Членів та Українське Громадянство,
що у вівторок, 14-го серпня 1973 р., трагічною смертю відійшов у Вічність
наш Дорогий Друг та довголітній член Відділу

сл. п.

БОГДАН ТУРЧАК

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 24-го серпня, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН в суботу, 25-го серпня 1973 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині Покійного та синам Любомирові і Олегові та цілій Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

УПРАВА ВІДДІЛУ

У глибокім смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих,
що дня 14-го серпня 1973 року, несподівано, трагічно в експльозії
відійшов у Вічність на 52-му році життя
наш Найдорожчий МУЖ і ТАТО

бл. п.

БОГДАН ТУРЧАК

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 24-го серпня 1973 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 25-го серпня 1973 р. о год. 9-ій рано з похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Безмежним горем прибиті:

дружина — ЛЮБА
сини — ЛЮБОМИР і ОЛЕГ
Ближча і дальша Родина

Ділимося сумною вісткою з Управами Відділів ОУА „Самопоміч",
їх Членством й Українською Громадою,
що в середу, 22-го серпня 1973 р. після довгої недуги,
відійшов у Вічність на 62-му році життя

сл. п.

СТЕПАН СПРИНСЬКИЙ

голова Головної Управи ОУА „Самопоміч", головний секретар СУК „Провидіння", секретар Екзекутиви УККА та заслужений кооперативний і громадський діяч в Краю і на еміґрації.

ПАНАХИДА в неділю, 26-го серпня 1973 р. о год. 7-ій веч. в залі Українського Горожанського Клюбу при Френклін вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в понеділок, 27-го серпня 1973 р. о год. 9-ій ранку з Українського Горожанського Клюбу до катедральної церкви Пречистої Діви Марії при Френклин вулиці у Філядельфії, Па., а відтак, після СВЯТОЇ ЛІТУРГІЇ на цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибитій Дружині і Родині Покійного, складаємо вислови глибокого співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА ОУА „САМОПОМІЧ"

НАГОРОДЖЕНИЙ ЗОЛОТОЮ І СРІБНОЮ ВІДЗНАКАМИ УНС

Василь Дідюк

Джерзі Сіті. — З головної канцелярії УНС інформують що у поданому в „Трибуні УНС" списку організаторів і секретарів Відділів УНС, які за свої організаційні успіхи були нагороджені золотими і срібними відзнаками, помилково пропущено ім'я і світлину головного радного Василя Дідюка з Торонта, який одержав золоту і срібну відзнаку, зорганізувавши 64 нові члени в першій половині цього року.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

ВІК ДИТИНИ МІЖ 3 І 5 РОКОМ ЖИТТЯ — ЦЕ ЧАС, КОЛИ ДИТИНА ДІСТАЄ ВСЕ, ЧИМ ВОНА БУДЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ. ЦЕЙ ЧАС ТРИВАЄ ДУЖЕ КОРОТКО — НЕ ПРОҐАВЛЮЙТЕ ЙОГО ДЛЯ ДОБРА ВАШОЇ РІДНОЇ ДИТИНИ!

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Ділимося болючою вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що в середу, вночі, 22-го серпня 1973 р. по короткій і важкій недузі,
відійшов у Вічність на 62-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни,
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ і ШВАГЕР

бл. п.

СТЕПАН СПРИНСЬКИЙ

головний секретар Союзу Українців Католиків „Провидіння", голова Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч", секретар Екзекутиви Українського Конґресового Комітету Америки та член багатьох інших організацій й установ.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ почнуться ПАРАСТАСОМ в неділю, 26-го серпня ц. р. в год. 7-ій веч. в залі Українського Горожанського Клюбу при 847 Н. Френклин вул. у Філядельфії, Па.

В понеділок, 27-го серпня 1973 р. по відслуженні ПАНАХИДИ в год. 9:30 ранку в залі того ж Клюбу, Тлінні Останки будуть перенесені до Собору Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, де буде відслужена ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ о год. 10-ій ранку, а опісля похоронені на Українському Католицькому Цвинтарі у Факс Чейсі.

У безмежному горі й смутку:

ТЕОДОРА — дружина
МИРОСЛАВА — донька з чоловіком Д-ром ЕДВАРДОМ БОВЛІНҐ та дітьми: ЛІЗОЮ й СТЕПАНОМ
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Европі

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на Стипендійний Фонд ім. Єпископа Сотера Ортинського, або інші добродійні цілі.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

ділиться болючою вісткою з Центральними Крайовими Організаціями
та їх Відділами і Членством,
що дня 22-го серпня 1973 р. на 62-му році життя відійшов у Вічність
визначний громадський діяч, який своєю жертвенною працею добре
прислужився українській справі, як на Україні, так на еміґрації

бл. п.

СТЕПАН СПРИНСЬКИЙ

довголітній секретар Екзекутиви УККА.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок, 27-го серпня 1973 р. по відправленні ПАНАХИДИ в год. 9:30 ранку в залі Українського Горожанського Клюбу при 849 N. Franklin вул. у Філядельфії, опісля СЛУЖБА БОЖА в Катедрі Непорочного Зачаття, звідки Тлінні Останки будуть перевезені на Факс Чейс.

Достойній Дружині Теодорі і Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ЕКЗЕКУТИВА
УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

У глибокому смутку повідомляємо Членство СУК „Провидіння" й Українське Громадянство, що в середу, вночі, 22-го серпня 1973 р. упокоївся в Бозі у Філядельфії, Па., на 62-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни

бл. п.

СТЕПАН СПРИНСЬКИЙ

головний секретар СУК „Провидіння".

Бл. п. Степан Спринський народився 8-го червня 1912 р. в с. Сторонна, пов. Дрогобич, Зах. Україна. По закінченні середньої школи, студіював у Духовній Семінарії в Перемишлі, а по закінченні студій, включився в українське кооперативне життя.

По закінченні 2-ої світової війни перебував на еміґрації в Німеччині, а опісля прибув до ЗСА в 1949 р. та відразу включився у Провидінську працю, спочатку як організатор, а в 1953 р. був обраний рекордовим секретарем Головної Управи СУК „Провидіння". На цьому пості перебув аж до дня своєї передчасної смерти.

Бл. п. Степан Спринський значно причинився до розбудови нашої установи, будучи ревним працівником, відданим Провидінській ідеї.

Крім праці в Союзі Українців Католиків „Провидіння", бл. п. Степан Спринський виконував різні громадські обов'язки, зокрема на постах секретаря Екзекутиви Українського Конґресового Комітету Америки та голови Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч".

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ почнуться ПАРАСТАСОМ в неділю, 26-го серпня ц. р. в год. 7-ій веч. в залі Українського Горожанського Клюбу при 847 Н. Френклин вул. у Філядельфії, Па.

В понеділок, 27-го серпня 1973 р. по відслуженні ПАНАХИДИ в год. 9:30 ранку в залі того ж Клюбу, Тлінні Останки будуть перенесені до Собору Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, де буде відслужена ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ о год. 10-ій ранку, а опісля похоронені на Українському Католицькому Цвинтарі у Факс Чейсі.

Зі смертю головного секретаря бл. п. Степана Спринського наша установа понесла важку втрату, а українській громаді не стало активного діяча та справжнього патріота.

Достойній Дружині і Рідні Покійного, складаємо наше глибоке і щире співчуття.

Замість квітів на могилу, просимо жертвувати на Стипендійний Фонд ім. Єпископа Сотера Ортинського.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ „ПРОВИДІННЯ"

ПОДЯКА

14-го серпня 1973 р. відійшов у Вічність
наш Дорогий Двоюрідний Брат

ІНЖ.-АРХІТЕКТ

ОЛЕКСАНДЕР ТИМОШЕНКО

17-го серпня, Його тлінні останки були поховані на Українському Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж. Висловлюємо щиру подяку Отцеві Православної Парафії у Вашинґтоні, який відправив тіло Померлого на Вічний Спочинок, всім Друзям і Знайомим, що своєю присутністю, молитвами і добрими словами ушанували пам'ять Померлого.

Нехай Вас всіх Бог нагородить сторицею.

В глибокому смутку:

двоюрідний брат — маляр ЮРКО БОБРИЦЬКИЙ з Родиною
двоюрідна сестра — ГАЛИНА ПОЛІЩУК з Родиною

ЧИ МИ СПРАВДІ ДУМАЄМО ПРО МОЛОДЬ?

(Закінчення зі стор. 2-ої)

що теж є продовженням українознавства. Згадати б хоч такі організації, як Пласт, СУМА, ОДУМ чи українознавчі курси на оселях УНС та УРС.

Потреба створення хоч кількох українських середніх цілотижневих шкіл з правом публічности покищо не вийшла поза рами докладів та дебат... Можливо починає прибирати реальних форм організація такої школи в Західній Німеччині (Мюнхен).

Наші теренові рідношкільні осередки повинні організувати поїздки учнів вищих курсів до інших країв для їх пізнання та зустрічей із друзями „тамтейших" шкіл українознавства. Або — зорганізування зустрічі учнів наших, „американських" шкіл із такими з „европейських", наприклад, під Акрополем в Атенах. Ми повинні навчити наших дітей в усіх теренах поселення пізнати й любити світ та Україну в ньому.

Беручи на увагу ввесь поданий рідношкільний матеріял, вважаю, що я буду висловом усіх рідношкільників, коли напередодні Другого СКВУ запоропоную:

Ми, рідношкільники з усіх теренів поселення, пропонуємо під час Другого СКВУ в Торонті, створити при Секретаріяті СКВУ Діловий Світовий Осередок Рідношкільних Справ, який був би самостійним, як усе шкільництво у світі, із сталим місцем осідку.

Ділове розв'язання рідношкільної справи покаже, чи ми справді думаємо і дбаємо про нашу молодь. Це покаже, чи ми справді хочемо пов'язати нашу молодь із майбутністю нашої Батьківщини!

(Кінець).

Український День в Янґставні

Коло 1,700 осіб прибуло на 42-ий з черги Український День, який відбувся на українській площі в „Берклі Вудс" 12 серпня ц. р. Спонзором Дня, як і в попередні роки, був місцевий УККА, головою якого під цю пору являється адвокат Михайло Юрчишин.

Програму Дня розпочав о. мср. Лев Адам'к молитвою, а опісля ведення програми передав — голові УККА. Перша частина програми складалась із співу жіночої групи „Шевченкова Мрія" з Парми, Огайо, Богдана Мішая, його танцювального ансамблю та музичної трупи, яка складалась з молодих музикантів М. Ліщака, М. Врабля та В. Прокопика.

Після цієї частини Джек Гунтер, мейор Янґставну відчитав проклямацію, в якій проголошено 12 серпня „Українським Днем" в Янґставні, та в якій описано ситуацію 47 мільйонового українського народу, який перебуває в тюрмі народів Росії. Гість на святі, Говард Меценбавм, кандидат з Огайо до сенату Америки, в своєму слові пригадав гостям про вклад етнічних груп в американську культуру та про музей еміґрації на острові Еліс, де американці плянують навіки зафіксувати приїзд етнічних груп до Америки. Г. Меценбаум теж згадав про ганебний договір з Москвою та висилку пшениці в СССР. Інженер Магонінґ кавнті Майк Фітас крім слова передав українцям прапор стейту Огайо. Крім згаданих гостей були й інші американські політичні діячі та кандидати. Програму закінчено молитвою.

Відтак відбувся традиційний пікнік та забава при музиці оркестри Иосифа Пітки. Підготову до Українського Дня перевів Комітет в складі: В. Прокопика — голови, К. Гіля, М. Мартинишина, п-ва Т. Кулиничів, та І. Ліщака. Вступні статті до програми Українського Дня написали д-р О. Сидоряк про Патріярхат та д-р Ю. Кульчицький про американську збіжову „субсидію" у Совєтському Союзі

Н. Н.

Спортове свято в Трентоні

Трентон, Н. Дж. (юко) У неділю 19-го серпня ц. р., відбулися тут Спортові Змагання в рямках Спортового Свята, що його влаштувало Українське Спортове Т-во „Тигри" в Трентоні, під головуванням д-ра Маріяна Макогона. В програмі цієї імпрези, яку підготовили і великий труд в її зорганізування вклали Сильвестер Петруняк, Володимир Маркевич, Ярослав Зрада, Іван Чапля й інші, відбувся турнір копаного м'яча поміж спортовими дружинами: „Чорноморська Січ" з Нюарку, „Українські Тигри" з Трентону, Італійською дружиною з Трентону та „Ошеан Канті Саккер Клаб" з Лейквуду, Н. Дж. У висліді цього турніру, який проходив на високому спортовому рівні, чашу першенства виграли наші спортовці із „Чорноморської Січі" в Нюарку. Друге місце зайняли „Італіян Нешенелс" з Трентону. Чаші уфундували: Українська Кредитова Федеральна Кооператива „Самопоміч" та Микола Головчак в Трентоні. Змаганнями проводив Сильвестер Петруняк.

Після турніру, який відбувався на власній площі Спортового Т-ва „Тигри", що її жертвенні трентонські ентузіясти спорту власними матеріяльними коштами, за ініціятивою і невтомною діяльністю Сильвестра Петруняка і Володимира Маркевича влаштували і в усі конечні акцесорії вивінували на просторих теренах Українського Народного Дому в Трентоні — тривали до пізньої ночі товариські гри і забави з танцями під звуки оркестри Івана Ольговського з Трентону та із гучномовців і грамофонних платівок під керівництвом Івана Чаплі. Обильний буфет із гарячими та холодними потравами й напитками приготовили пані і панове під керівництвом Ганки Петруняк і Володимира Маркевича.

Ця знаменита під кожним оглядом спортова імпреза принесла організаторам чималий моральний і матеріяльний дохід, який йде в користь Спортового Т-ва „Тигри" та піддержуватиме фонди Українського Народного Дому, що його першим ініціятором та піонером був сл. п. Іван Самокишин — актор-співак українських театрів, в послідовними звеличниками і дальшими невтомними робітниками є Петро Булат (довголітній голова УНДОму), Іван Чапля, Михайло Бойцун, д-р Теодозій Крупа, інж. Дмитро Кузик, Іван Микитин, Микола Кухлевський, Михайло Мартиненко, Андрій Турчин, д-рБогдан Корчмарик, Іван Головка, Онуфрій Турчин, д-р Богдан Корчко, д-р Адам Джаман, інж. Роман Гуляй, Григор Пилип'як, Ігор Сеник, Методій Зрада, Степан Шабатура, Василь Білак, Семен Трістан, Олександер Струк, Ніна Самокошин, Панас Діденко та інші. Великий труд у розбудову УНДому вложив сл. п. інж. Яків Струк. Терени УНДому розположені на 6 і пів акра власної землі, закуплені за 37,300 дол. перед десяти роками, положені в центрі Трентону, представляють сьогодні вартість біля 100,000 дол. Чудова погода, велика кількість учасників і добра організація, завершили цю імпрезу.

Урочиста подія в Лос Анджелесі

Українська автокефальна православна церква св. князя Володимира в Лос Анджелесі урочисто відзначила цього року свято Святої Тройці. Це був день великого духового піднесення. У цей день, відзначувано 11-ліття посвячення храму та свято Батька. Храм був вщерть наповнений вірними; Службу Божу відправляли, немов би батько й син: о. парох Петро Маєвський і сотрудник о. Юрій Поченюк.

Наступила велика хвилина, на яку очікував о. парох П. Маєвський довгі роки і кріпко вірив що Всевишній вислухає його молитви, так як колись молився і вірив преподобний ігумен почаївський о. Іов Залізо. Беручи під увагу свій поважний вік, молився о. Петро і очікував на зміну гідну, того кому передав би полум'яний смолоскип ідеалів нашої Відродженої Церкви, ідеалів Великого Митрополита української церкви Василя Липківського. З великою вірою, незламний як криця, о. Петро взявши ці великі ідеали приніс їх зі собою до соняшної Каліфорнії і зберіг їх до сьогодні. Парохія і церква св. Володимира в Лос Анджелесі стали дійсністю лише тому, що парох і вірні щиро вірили в ці ідеали і жертвенною відданою працею допомагали цій справі, що чинять і сьогодні.

Вислухав Бог молитви о. Петра і довгоочікувана хвилина стала дійсністю. Виступивши перед вірних, о. Петро зворушливим від душевної радости голосом, промовив:

„Із твердою вірою чекав я довгі роки на того, хто гідно мене заступив би, на того хто вірив би твердо в наші священні ідеали Церкви нашої святої автокефальної відродженої Великим Митрополитом Василем Липківськи, та зрошеною кров'ю множества пастирів і вірних. Здавалось, що й не дочекаюсь. Але Бог нагородив мене гідним наступником, яким є о. Юрій Поченюк. Тому то я, зі спокоєм і радістю на душі передаю о. Юрієві сьогодні парохію нашу і вірю що Загальні Збори одобрять моє рішення тому, що парафіяльна рада вже це одобрила і затвердила. Привітаймо ж нашого нового пароха о. Юрія Поченюка і заспіваймо йому „Многії Літа"! Грімко понеслось могутнє „многолітствіє".

Оцими словами о. Петро Маєвський, передаючи керму парохії рідної церкви гідному заступникові о. Юрієві Поченюкові, заманіфестував нашу церковно-національну живучість та ідейну тяглість.

Свято-Володимирська церква і вірні та парох - основоположник стали для кожної нашої молитовної громади взірцем національно-духової зрілости і тому то заслуговують на велику пошану й признання. Пастир і вірні стали прикладом до наслідування многим, стали прикладом тих ідейних одиниць, які ставлять великі ідеї понад особисті інтереси, і вірно служать їм не сподіваючись ніякої винагороди чи почестей.

Ми переконані в тому, що наш новий парох, о. Юрій Поченюк підпорядкувавшись всеціло волі Творця, тримаючи твердо керму, поведе нашу Свято - Володимирську молитовну громаду вперед. Слова його проповідей, які він так переконливо вкарбовував в наші серця, стануть тепер ще потужнішими та переконливішими.

Перед ним великі завдання, але ще більші перспективи, тому з'єднаймося з ним, прямуючи до священної великої мети — об'єднаної та неподільної Свято Української Автокефальної, та ні від кого незалежної, Православної Церкви.

Святополк Шумський

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮРІЙ БІЛАШ, член УНСоюзу Відд. 325 Т-ва Запор. Січ в Брукліні, Н. Й., помер 9 червня 1973 р. на 59 р. ж. Нар. в Брукліні, Н. Й. і став членом УНС 1942 р. Полишив у смутку дружину Марію, доньки: Наталю і Стеллу, сестру Марію і 2 братів. Похорон відбувся 12 червня ц. р. на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Цюпа, секр.

ВОЛОДИМИР ПРИГОДА — член УНС Відд. 217 Б-ва св. Иосафата в Рочестері, Н. Й., помер 6 червня 1973 р. на 81 р. ж. Нар. в с. Липиці Долішній, Україна і став членом УНС в 1943 р. Полишив у смутку дружину Марію, 2 доньки, сина, 7 внуків, правнука, брата і сестру. Похорон відбувся 8 червня ц. р. на цвинтарі Голі Сепулхре в Рочестері, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Кубарич, секр.

ЄЛИЗАВЕТА ДОННЕЛЛИ — членка УНС Відд. 193 Б-ва св. Миколая в Тейлор, Па., померла 11 червня 1973 р. на 71 р. ж. Нар. в Тейлор, Па. і стала членкою УНС в 1924 р. Полишила в смутку доньку і 3 внуків. Похорон відбувся 14 червня ц. р. на цвинтарі св. Иосифа в Мінока, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Ксеня Тутка, секр.

ОЛЕКСАНДЕР МЕНБО, член УНС Відд. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Нюарку, Н. Дж., помер 13 червня 1973 р. на 87 р. ж. Став членом УНСоюзу 1930 р. Полишив у смутку синів: Еміля, Иосипа і Андрія. Похорон відбувся 16 червня ц. р. на цвинтарі Еверґрін в Гілсайд, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Мері Юрос, секр.

ОЛЕНА ОКРОБАЧ, членка УНС Відд. 36 С-ва св. Марії в Рочестері, Н. Й., померла 17 травня ц. р. на 89 р. ж. Стала членкою УНС в 1922 р. Полишила в смутку 2 дочки: Естеллу і Гелен, 1 внука, 4 правнуків, сестру Катерину. Похорон відбувся 19 травня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Rochester, N.Y.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Р. Ковальчук, секр.

АНТОНІНА (ТЕССІ) ЧОПИК — членка УНС Відд. 331 Т-ва ім. Ст. Мельничука в Міллвілл, Н. Дж., померла 9 червня 1973 р. на 77 р. ж. Стала членкою УНС в 1924 р. Полишила в смутку доньку Єву, сестру, внука і правнука. Похорон відбувся 12 червня ц. р. на цвинтарі Ґрінвуд, Міллвілл, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Н. Романюк, секр.

БАРУШЕВСЬКИЙ МИХАЙЛО, член УНС Відд. 217-ий Б-ва св. Иосафата в Рочестері, Н. Й., помер 30 травня 1973 р. на 60 р. ж. Нар. в Ню Йорку, Н. Й. і став членом УНС в 1934 р. Полишив у смутку дружину Ірену, сина Франка, і родину. Похорон відбувся 2 червня ц. р. на цвинтарі Голі Сепулхре в Рочестері, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Кубарич, секр.

СТЕПАН ПАРКС, член УНС Відд. 337 Т-ва ім. І. Франка в Балтиморі, Мд., помер 16 червня 1973 р. на 63 р. ж. Нар. в с. Вороблевичі, пов. Дрогобич і став членом УНС 1963 р. Полишив у смутку дружину Валерію і родину. Похорон відбувся на цвинтарі Парквуд в Балтиморі, Мд.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ ЛУЧКА, членка УНС Відд. 177 С-ва Любов в Провіденс Р. Ай., померла 25-го червня 1973 р. на 80 р. ж. Нар. в Провіденс, Р. Ай., і стала членкою УНС в 1955 р. Полишила в смутку мужа Тому, 3 синів: Тому, Степана і Григорія та 3 внуків. Похорон відбувся 28 червня ц. р. на цвинтарі в Провіденс, Р. Ай.
Вічна Їй Пам'ять!
І. Лаба, секр.

МИХАЙЛО САМИГИК, член УНС Відд. 50 в Лорейн, Огайо, помер 27 червня 1973 р. на 82 р. ж. Став членом УНС 1933 р. Полишив у смутку 6 доньок, 2 синів, 12 внуків і 12 правнуків, 2 сестри. Похорон відбувся 30 червня ц. р. на цвинтарі Рідж Гілл в Лорейн, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

АДАМ ФРАНКО ЗІНЧАК — член УНС Відд. 114 Б-ва св. Володимира в Чикаго, Ілл., помер 26 червня 1973 р. на 53 р. ж. Нар. в Чикаго, Ілл. і став членом УНС в 1957 р. Полишив у смутку 2 братів і 4 сестри. Похорон відбувся 29 червня ц. р. на цвинтарі Memorial Estate, North Lake, Ill.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Бережан, секр

МАРІЯ К. ЦЕНКО, членка УНС Відд. 70 Т-ва Укр. Поступового Клюбу в Джерзі Сіті, Н. Дж., померла 27-го червня 1973 р. на 57 р. ж. Нар. в Ню Бурґу, Н. Й. Полишила в смутку мужа Павла, сина Михайла, дочку Маріянну. Похорон відбувся на цвинтарі Голи Крос в Н. Арлінґтоні, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Жук, секр.

ІВАН ШМІДТ, член УНСоюзу Відд. 39 Т-ва Укр. Січ в Сиракюзах, Н. Й., помер 26 червня 1973 р. на 64 р. ж. Нар. в с. Блищиводи, пов. Жовква і став членом УНС в 1960 р. Полишив у смутку дружину Марію, дочку Софію і внучку. Похорон відбувся 28 червня ц. р. на цвинтарі св. Ів. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

МИХАЙЛО ШЕМИЧИК, член УНС Відд. 50 в Лолейн, Огайо, помер 27 червня 1973 р. на 83 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1927 р. Полишив у смутку 6 дочок, 2 синів, 12 внуків, 12 правнуків і 2 сестри. Похорон відбувся 30-го червня ц. р. на цвинтарі Ridge Hill Memorial Park в Лолейн, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Людмила Кичун, секр.

ЄВДОКІЯ ОВЧАРИК, членка УНС Відд. 21 Т-ва Запор. Січ в Джансон Ситі, Н. Й., померла 1 липня 1973 р. на 82 р. ж. Стала членкою УНСоюзу 1926 р. Полишила в смутку 2 доньки, сина, 9 внуків і 9 правнуків. Похорон відбувся 3 липня ц. р. на цвинтарі св. Івана в Джансон Ситі, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МИКОЛА ЛАПЧУК — член УНС Відд. 419 Т-ва Пролом в Реґіна, Саск., Канада, помер 13 червня 1973 р. на 56 р. ж. Нар. в Лисиза, Україна і став членом УНС в 1972 р. Полишив у смутку дружину Дору і сина Юрія. Похорон відбувся 16 червня ц. р. на цвинтарі Ріверсайд Меморіял Парк в Реґіна, Саск., Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Ерна М. Кудеревзо, секр.

ЮЛІЯ ТАЛАДЕЙ — членка УНС Відд. 233 в Лорейн, Огайо, померла 17 червня 1973 р. на 64 р. ж. Стала членкою УНС 1927 р. Полишила в смутку сина Роберта та дочку Евелин. Похорон відбувся 20 червня ц. р. на цвинтарі в Лорейн, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Б. Дейчаківський, секр.

СТЕПАН ГОМЗЯК, член УНСоюзу Відд. 276 Б-ва св. Миколая в Амбрідж, Па., помер 3 липня 1973 р. на 88 р. ж. Став членом УНС в 1930 р. Полишив у смутку 3 синів: Івана, Волтера і Теодора, 3 доньки: Юлію, Катерину і Розалію, 17 внуків, 28 правнуків. Похорон відбувся 5 липня ц. р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Амбрідж, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Ст. Іваницький, секр.

СТЕПАН ЗАГРОДНІЧЕК — член УНС Відд. 11 Б-ва св. Михаїла в Джанстови, помер 6 червня 1973 р. на 78 р. ж. Став членом УНС в 1934 р. Полишив у смутку 6 дітей. Похорон відбувся 6-го червня ц. р. на цвинтарі Grandview, Johnstown, Pa.
Вічна Йому Пам'ять!
Ю. Сцілений, секр.

МИКОЛА КОРЧИНСЬКИЙ — член УНС Відд. 158 Т-ва ім. Б. Хмельницького в Брукліні, Н. Й., помер 28 червня 1973 р. на 82 р. ж. Нар. в с. Полівцях, пов. Чортків і став членом УНС в 1936 р. Полишив у смутку сина Михайла і дочку Анну. Похорон відбувся 2 липня 1973 р. на цвинтарі св. Івана в Мідле Вілedж, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
О. Саноцький, секр.